

Beste minister De Jonge,

Als gemeenten werken we hard aan een samenleving waarin iedereen mee kan doen. We zorgen voor onze inwoners, van jong tot oud. We ondersteunen initiatieven waarvan onze gemeenten beter worden. Onder andere op het gebied van zorg en participatie. En waar de financiën voor extra activiteiten ontbreken, hebben we gelukkig betrokken inwoners die de mouwen opstropen. Zo houden we samen belangrijke voorzieningen in de lucht. Die zorgzaamheid is niet nieuw, die zit in onze genen. Wij hebben allemaal jeugdzorginstellingen in onze gemeenten. Vaak al tientallen jaren. Deze instellingen zijn er voor jongeren die vaak een lichte verstandelijke beperking hebben, in combinatie met psychiatrische problematiek, opvoedproblemen en/of gedragsstoornissen. Het zijn instellingen waar deze kwetsbare groep goede zorg krijgt. Zo goed dat vanuit het hele land kinderen en jong volwassenen bij ons aankloppen.

En hoe trots we daar ook op zijn, daar begint het steeds meer te knellen. Door de decentralisatie in de zorg, moeten we als gemeente de kosten voor deze instellingen zelf betalen. De zorgvergoeding die we vanuit de regering ontvangen, is gebaseerd op het landelijk gemiddelde. Maar het prijskaartje van deze speciale vorm van jeugdzorg is bepaald niet gemiddeld. En wij bieden ook zorg en onderdak aan jongeren uit andere gemeenten en regio's. We lossen daarmee een landelijk probleem op. Dat doen we graag. Hiervoor krijgen onze inwoners echter wel de rekening in de vorm van tekorten die gigantisch oplopen.

Als gemeenten weten we heel goed dat de financiering van deze zorg uit de lengte of uit de breedte moet komen. We hebben samen al miljoenen bijgepast uit onze gemeentelijke spaarpotten. Maar om eerlijk te zijn: de lengte raakt op en de breedte ook. En dan moeten we ingrijpen. We staan voor een dilemma. Geven we deze groep jongeren een toekomst, of kiezen we voor investeringen in bijvoorbeeld onderwijs, sport- en verenigingsleven of niet-verplichte (ouderen)zorg. Het is een keuze die we niet willen maken. Want achter deze kille cijfers gaan mensen schuil. Mensen van vlees en bloed. Opa's, oma's, kleine kinderen, pubers en (jong) volwassenen. Stuk voor stuk mensen voor wie wij er moeten zijn. Die mogen we niet in de kou laten staan. Voor hen luiden we daarom niet de kerstklok, maar de noodklok.

Beste minister De Jonge. Als u tijdens het kerstreces nog een vrij uurtje over heeft, denk dan eens aan Boxtel, Landerd, Leudal, Oosterhout of Deurne. Samen sturen wij u dit bericht. We nodigen u graag uit om een keer langs te komen. Niet alleen om zelf te zien en te horen wat er speelt, maar om samen met ons te kijken hoe we dit maatschappelijke en financiële probleem kunnen oplossen.

Wij wensen u fijne kerstdagen en een gezond 2019.

Wethouders Jeugdzorg van de gemeenten Boxtel, Landerd, Leudal, Oosterhout en Deurne.